

Smedjen, sprang af Vognen og raabte ind, om han kunde faa en Sko under sin Hest. Det var en vever lille Mand med Snakketøj. Mens Søren og hans Dreng lagde et Jern under det ene Bagben, stod han lænet op til Vognfadingen med Hænderne i Lommerne og lod Munden løbe.

Tilsidst fortalte han om en Mand i Aarhus, der var begyndt som almindelig Landsbysmed men i Amerika havde lært at gøre Landbrugsmaskiner. Nu var han godt paa Veje til at blive en af Byens største Skatteydere.

Søren kendte godt Historien, vidste endogsaa Fabrikantens Navn. Alligevel mumlede han, at det saagu' nok var Løgn.

„Løgn? . . . Da kan du spørre enhver Mand, der er kendt i Aarhus. Saa skal du høre, hvad de si'er om Jens Johansen. A er sikker paa, han ejer over en Million.“

Søren vendte sig i det samme om og gik ham truende ind paa Livet. Med den lange Rasp i sin løftede Haand brølte han ham ind i Ansigtet:

„Og A sejer dæ, at om du int holder din Kæft, skal A sla' Skallen ind paa dæ, dit Skvalderhode!“

Stiv i Kinderne af Skræk hummede Handelsmanden sig op i sin Vogn, greb Linerne og fløj afsted, som var det selve den Onde, han havde set vende det hvide ud af Øjnene. Men da han var kommen et Stykke henad Vejen og følte sig i Sikkerhed, drejede han sig om paa Agebrædtet og raabte:

„Hva' bilder du dig ind! . . . Din Fattiglars!“

Efter Fyraften, da Søren kom ind i Stuen og Ane-Mette satte den spruttende hede Flæskepande paa Bordet, drak han flere Snapse men rørte næsten ikke Maden. Bagefter blev han siddende med Hovedet nede paa Armen, som om han sov eller var beruset.

„Er det igen galt med Tænderne?“ spurgte Ane-Mette forsigtigt.

Han nikkede.

Lidt efter drejede han sig og slentrede ud.

Det var Maaneskin. Han gik ned mod Kroen; men da han udefra saae, at der sad mange Folk derinde, gik han forbi og drev paa maa og faa ad en Markvej ud over Heden.